

Národní parky západního pobřeží USA - září 2000

Výpravy se zúčastnilo 11 lidí, kteří

5. 9. v úterý odletěli v 7,45 hod. boeingem British Airways do Londýna, kde jsme se přemístili na gate 4 a v 13:02 londýnského času boeingem 747-400 (Jumbo Jet), ale to se zdvihlo s 50 min. zpožděním (moc velká fronta) na let do Los Angeles. Z Britských ostrovů na Irsko, šmrnclí Island přes Grónsko, okýnkem byly vidět modrobílé ledovce, přes Kanadu, střední Ameriku a přilet od pevniny na letiště v LA v USA asi o půl 4.

Po odbavení, prohledání jestli nevezeme kus mortadely nebo konzervy, jsme šli pro bagáž a ejhle, z 11 účastníků zájezdu nepřišly čtyřem kufry. Po dohadech s BA o zmizelých kufrech (český průvodce Radek, který na nás čekal na letišti), zařízení posláním zmizelých kufrů do motelu, finančnímu zahojení, jsme odjeli do San Diega. Cestou jsme nakoupili něco k jídlu, něco na sebe (my jsme měli smůlu a 1 kufr dohromady), abychom nemuseli v tom, v čem jsme přijeli a dorazili do San Ysidra (California) do motelu M6 na přespaní.

6. 9. středa

Po kávě s mlékem v M6 v 8 hod. ráno odjezd do Tijuany (Mexiko), naším buskem asi 10 min. od M6 na parkoviště, tam přestup do busu Mexicocoach č. 54, pak za plot a ještě kousek, celnice bez kontroly do Mexika, pak ještě 10 min. a jsme v Tijuane. Jsme tam ráno, není ještě takový boj o zákazníky, prodavači jsou rozespálí a všude není otevřeno, Projdeme celkem klidné ulice. S přibývajícími hodinami, přibývá i ruchu. Ale my se zase vracíme do USA. Přejdeme přes celnici již kontrolou a s pasem (aby ani jeden Mexikánec nepřešel, oni přecházejí jinde) a opět busem na parkoviště k našemu minibusu a jedeme zpět do M6. Tam ještě pobalíme a ve 12 hod. odjíždíme do San Diega podél Pacifiku (nikdo se nekoupal) po Coronado bay až k hotelu Coronado, kde se točil film „Někdo to rád horké“ (nebylo by marné zůstat tam týden). Teplota – 25 – 28 st. C.

San Diego – prý nejkrásnější město Ameriky. Projeli jsme centrum busem, pak část lidí odpoledne chodilo po centru a část lidí šlo do Vodního světa – největšího na světě (v Americe je vše největší), kde byla mimo jiné i tulení show, Antarktida – medvědi, Žraločí ráj – na jezdícím pásu se projíždí jeskyní pod vodou a kolem plují zubatí žraloci. Pásem také kolem pánů ve fráčku, kteří tam na něco stáli frontu. Pak ještě delfíní a kosatčí show – no užili jsme si jako děti. Konec v 18 hod., busek již přistaven u Vodního světa a pak se zastávkou v supermarketu pro nějaký žvanec k motelu M6 u 29 palem (Twenty nine palms) – kufry ještě nejsou.

7. 9. čtvrtek

V 8 hod. s informací, že případ kufry je od BA uzavřen, ale v jakém smyslu, to není známo, jsme odjeli s cílem navštívit národní park Joshua tree, leč nevedlo se ani zde. Nepustili nás tam. Na počítači zjistili, že předchozí zájezd CK ESA tam urazil trn z kaktusu nebo co a tím celou cestovku znemožnil a bez zvláštního pojištění na úrazy kaktusů tam naši výpravu nepustili. Byla tam taková fešná rančerka, ale blbá. Jedeme zpět k M6, ale cestou bychom něco slupli, ne mekáč, u 29 palem je Pizza Hut, ale mají americkou, my jen italskou a až po 17. hod., takže jsme to rozbalili u M6 u bazénu, navzájem jsme si popůjčovali plavky, dojedli a dopili zbytky a před 12 hod. jsme na 2. pokus odjeli k Joshua tree national park, kde jsme měli počkat na bus, který měl pojistku a povozil by nás po parku. Přijel kolem jedné a opět po menších nesnázích u brány (ta rančerka si dala za úkol Eso nepustit) jsme konečně vjeli do parku, kde byly stromy joshua – stromová juka, kaktusy Silver Cholla (variace opuncie), červené žulové bizarní útvary – prostě desert. Potkali jsme králíka, ještěrku a kojota. Nechal se fotit (buď byl ochočený, nebo měl vzteklinu), vůbec jsme mu nevadili, naopak něco by snědl, ale to je zde přísně zakázáno, krmit zvířata – jakákoliv.

Asi po půl páté, po telefonátech s BA v LA, že případ kufry je uzavřen a že jsou někde na cestě (bůhví kde), se přesunujeme ještě Kalifornií, ale dosti pustou pouštní krajinou, kterou lemují z obou stran hory, přes vyschlé solné jezero Bristol, odkud se dobývá sůl a čistí se zde.

Dál jedeme po silnici č. 40, přejedeme Colorado river, překročíme hranice Arizony a dál pokračujeme po Route 66, se svými krásnými barevnými, stříbrnými trucky, jak je známe z filmů. Pumpy a u nich občerstvení – vybrali jsme si bufet Chan, čínská restaurace, kde za 7 doláčů můžeš sníst, co chceš, ale moc toho tam neměli, neb už zavírali a my měli hlad a potřebovali změnit skladbu stravy ze salámu, sýru a těch hrozných bílých buchet, kterým říkají chleba. Po večeři jsme dál jeli po silnici, která vedla rezervací indiánů, měly být vidět jejich vesnice, ale nebylo vidět nic, protože byla černá tma. Pomalu jsme se přemístili do Williamsu k M6, aniž jsme viděli přechod polopouště k lesnatějšímu a zelenějšímu kraji. Při vystoupení ve 23,30 hod. byla pěkná zima. (Kufry stále nejsou).

8. 9. pátek

Ráno zpráva – kufry na nás budou čekat v sobotu v Kanabu. Budeme zde 2 noci tak nás snad chytanou.

V obvyklou hodinu po kávě odjíždíme do Grand Canyonu. Cestou zelené pastviny, borovice, hospůdky připomínající indiánskou kulturu. Počasí polojasno, teplo, svěží vzduch. Posléze zataženo, bouřka. Několik jedinců – tedy 4 nalezlo odvahu a odletělo nad G. Canyon v helikoptěře – súper. Letadlo pro bouřku nevzletělo.

Ostatní viděli bezvadně udělaný film o G. C. Pak jsme buskem vjeli do národního parku, ale nejdříve si nás prověřili, do vizitor center a na stanici shutlu, kterým jsme vždy popojeli stanici, vystoupili, pokoukali, pofotili, kamerovali a zase popojeli až na konečnou a pak zpět na parkoviště busu a odtud asi 2 km pěšky k našemu busku, pak ještě objíždíme canyon z jiné strany, odkud je krásně vidět Colorado river a jeho přítok Little C. r.

Vpravo od kaňonu začíná území Navajů, kterým projíždíme k supermarketu uprostřed indiánské rezervace v městečku Kayenta, nakoupíme grilované kuře k večeři, něco k snídani, alkohol se v indiánské rezervaci nesmí prodávat (indiáni by ho neměli pít, nemají něco na odbourávání alkoholu v těle), pojíme před supermarketem za dohledu indiánských houmelesů, kteří střídavě kolem přecházeli a zdravili a čekali, jestli nám neupadne něco whisky. Území Navajů je velmi nehostinné, připomíná měsíční krajinu, nebo důl, po kterém zbyla jen hlušina. Po obou stranách silnice oplocené území, sem tam indiánské markety (dřevěný stánek) a nízké domky – antény TV a auta, ale nejsou to žádné vraky.

Sem tam taková podivná tráva, trsy, jinak červené skály – opravdu „úrodná země“. Sem tam sídliště (pár nízkých domků), tam kde je voda, objeví se trochu zeleně, postaví se nízký baráček, pumpa, reklamy na stříbrné věci, které vyrábějí a prodávají šikovní indiáni. Jedeme Navajolandem přes San Juan river až k Mexico hat v indiánském stylu, kde dnes strávíme noc.

9. 9. Sobota

Po snídani v indiánském bufáci za přísného dozoru indiánské vedoucí (špatně jsme jí třídili odpadky) odjíždíme do „Pomníkového údolí“ čili Monument Valley (Utah). Již cestou jsou vidět panoramata červených skal – pozůstatky lávovitých vývěrů při vulkanizaci – červený pískovec s příměsí železa. Vjeli jsme do národního parku, zaplatili vstupné, usmlouvali jsme cenu na 1 a půl hodinovou jízdu džípem prašnými cestami, kam bychom se normálně buskem nedostali, jednak se tam nesmí a chce to náhon na všechny čtyři – 3 sestry, kovbojský klobouk, palečnice, tanečnice, hlava indiána atd. -známé z různých kalendářů. Viděli jsme zbytky osad s ještě prehistorickými obydlími z hlíny, bez elektřiny.

Šikovní a nelíni Navajové vyrábějí šperky ze stříbra, z drahých kamenů a prodávají je v šopech při silnicích.

V poledne odjíždíme cestou, kterou jsme včera přijížděli přes Údolí pomníků a do Mexikan hat, kde bylo spaní, přes Kayentu, kterou vidíme ve dne, navajským územím, které je prý velké jako Švýcarsko do městečka PAGE, které asi vzniklo společně s přehradou a čtvrtou největší vodní elektrárnou v USA (1964) – Lake Powell v délce 300 km na horním toku řeky Colorado v oblasti Glen Canyon Damm z podnětu senátora Haydena, který se zajímal o

rozvoj vodního hospodářství (také je to ve visitor centru všechno napsané). Přehrada zadržuje jarní vody, slouží k rekreaci, vodní sporty, tisíce pláží (ale studenější voda). Ušetřili jsme 40 doláčů a hlavně čas a nejeli jsme objíždět jezero, protože bychom chtěli být dříve v motelu a hlavně, tam na nás čekají již kufry. Opět jedeme oplocenou krajinou z obou stran silnice, z levé strany pláně a útvary a z pravé skalní útvary Glen Canyonu.

Znovu jsme v Utahu – zemí mormonů a přijíždíme do Kanabu, kde budeme 2 noci v motelu K, který vlastní Čech jménem Ivo Ruml (není příbuzný) a i s českým personálem. Kufry jsou, ale už jsme si zvykli na igelitové pytlíky, že nám kufr připadá moc velký a těch zbytečností. Večer procházka osadou a konečně seznamovací tykadla při demižonu kalifornského vína.

10. 9. Neděle

Ve svůj obvyklý čas (a byla po ránu kosa) jsme odjeli směrem na Bryce Canyon – cestou už je změněná krajina – více zeleně, vody, borovice, pasoucí se steaky (Ivo nám slíbil, že nám večer udělá pravej, americkéj, šťavnatej). Zastávka u růžových kraječkováných skal – státní park (vstup zdarma) Red canyon, projíždíme růžovými branami.

Canyon Bryce je prý nejkrásnější z kaňonů. Asi je to pravda. Je to kaňon s nejbarevnějšími skalami (díky přítomnosti železa). Je to kamenné město s tisíci věžičkami, které objevil mormon Bryce, indiáni ho nazvali „lidé v míse“, protože prý každá Jehla znamená zakletého člověka. Skalní útvary jsou zbytky tvrdých vyvřelin po erozní činnosti pradávných řek.

Popojeli jsme kousek zase shuttlem a snažili se vyfotit potvůrky, které vypadají jako veverkomyš a loudí na nás něco k snědku, ale nesmí se, všude jsou tabulky nekrmít. Ve 14 hod. jsme měli opustit kaňon po občerstvení, ale čekáme ještě na jednoho zatoulance.

Zatoulanec se našel, promluvíli jsme ještě s 2 Čechy, kteří pracují v restauraci v Zion jako servíři. Zastavíme se tam příští den na kafe. V 16 hod. odjíždíme směr Kanabu. Tady ještě nákupy snídaní a příprava na slibovaný večerní steak. Pan šéf se ukázal, steak byl opravdu velký, dobrý, šťavnatý, americký, s hráškem a velkou bramborou po americku (velká brambora pečená v troubě v alobalu, rozkrojená na délku, politá zakysanou smetanou a máslem a salát. Na noc jsme se parádně přecpali.

11.9. Pondělí

Ráno jako obvykle jedeme do National parku Zion (Utah). S cedulí park Zion se černá asfaltka změnila v červenou, okolo červené skály – pískovec se železem. U visitor centra jsme z našeho busku přestoupili na shuttle a ten nás dovezl na konečnou. Odtud jsme šli pěšky asi 1,3 míle podél říčky Virginie (Panenská) kaňonem, obdivujíc skály, až do míst, kde končila asfaltovaná stezka a dál se muselo jít tu potokem, tu kamzičími stezkami. Bylo by to prima, ale nás honil čas, ve 12:30 hod. od visitor centre odjíždíme ze státu Utah do státu Nevada a jedeme zbohatnout do Las Vegas, ale před tím se zastavíme na oběd, abychom se potom nezdržovali. Opět v bufáči, tentokrát americkém, Chuck Arama bufet (v Utahu), kde jsme lehce ochutnali ode všeho a završili zmrzlinou a kávou. Ven jsme se vykulili a Radek přijel před bufáč buskem, abychom se moc nenamáhali a náhodou nevytrávil. Povolili jsme si opasky a vydali se na další cestu. Přejeli jsme hranice Arizony, ale ne na dlouho (nestálo za to přehazovat čas, v Nevadě je stejný jako v Utahu). Do Las Vegas máme asi 120 majlí. Jedeme krajinou, která opět připomíná kaňony, ve kterých jsme byli, skály, různé útvary, různé barvy a Joshua tree – asi národní strom Arizony. Posléze se krajina změnila na fádň plošinu se stepní travou a jukou po pravé straně, vlevo plošina a opět souvislé ošklivé skály. Sem tam kaňonky s vyschlými creeky a duny, na kterých je vidět, že se na nich jezdí motokárami. Po levé straně oasa s palmami a už přechází Arizona v Nevadu, která patří rozlohou mezi 7 největších států Unie, ale je to hornatý a pustý stát s nejnižší populací (1,3 mil.), za cedulí je kasino Eureka a vlevo také a už střídavě na obou stranách, točíme hlavy jak na tenise.

Jedeme Nevadou po dálnici, míváme nablýskané trucky a po pravé straně se táhnou sloupy elektrického vedení, aby bylo dostatečně zásobeno elektřinou město v Mohavské poušti – Las Vegas. Jinak pusté pláně a hory.

Začíná přibývat reklam, průmyslová nebo spíše obchodní zóna, koleje, vysázené stromy, začíná se to zelenat svěžejší zelení s palmami. Křižovatka s nájezdy v jednom směru 6 pruhů. V denním světle již vidíme kasina – Treasure Island (Ostrov pokladů), Big Ben, Circus Circus, Stratosféra a další. Projížďka po hlavním bulváru, abychom to tu viděli ve dne. Nedaleko MGM a San Rema je motel M6, kde budem nocovat, nebo si aspoň odložit zavazadla, vysprchovat se, případně skočit do bazénu s výhledem na Ňujorský State building. Hotel Desert in Kasino si koupil milionář Howard Hughes, protože ho nikdo nechtěl vzít na hotel, nakonec se udrogoval a zemřel na podvýživu. V L. V. je asi 50 svatebních kaplí – nejlevnější obřad za 60 dolarů, při věku ne mladším než 18 let (viděli jsme nevěstu v bílém a ženicha v kraťasech).

Přijeli jsme v 16,30, Radek obíhá ubytování, v sousedství je letiště, odkud se létá na Grand Canyon (při výhře nebo prohře?).

Po ubytování, očistě a převlečení jsme se vypravili jako jeden muž do města, nejprve se rozkoukat a potom někde rozbít bank. Začali jsme u Excalibru, přes Sochu svobody a State empire building k Belagiu, odkud jsme pozorovali tančící fontány (jako u nás na výstavišti) tančící na vážnou hudbu, F. Sinatru, Bocelliho a další. Každou půlhodinu. Pak jsme šli kolem Eiffelky, dóžecího paláce v Benátkách, Ostrov pokladů s programem námořní bitvy, kterou jsme prošvihli a pak jsme konečně zakotvili v kasinu Haraš, kde jsme zprvu nedůvěřivě okukovali automaty na centy a posléze postupně usedali a házeli centíky, o které jsme přicházeli ale pak, když stříbrňáky cvakaly o kov a sypaly se ven, to bylo, leč nebylo jich mnoho. Umíme v pravou chvíli přestat, takže výhra činila zhruba 2 dolary na 5 osob. Protože nás zmohl ruch heren a cinkot peněz, odešli jsme ke svému hotelu M6 již kolem půlnoci.

12. 9. Úterý

Tentokrát, protože prohýřená noc v kasinech, odjíždíme z M6 až v 9 hod. ráno. Opouštíme Las Vegas s tím, že jedna noc nám zde úplně stačila. Projíždíme opět Mohavskou pouští, sem tam joshua tree, v pozadí skalnaté hory. Dnes jedeme do Death Valey – Údolí smrti (California). Zastávka v Old Townu s kaširovanými domy jako saloon, banka a jsou to stylově řešená kasina vzhledem ke zdejšímu podnebí klimatizovaná. Ostatně jako všechny budovy, ba i karavany, sloužící za obydlí. Jedeme dál pouští, stále stejně fádňi krajinou, po několika desítkách mají pumpa a pár baráků a pak zase poušť (nebo co to je). Začíná se zvyšovat horko (klimatizace už moc nefunguje) a bude ještě hůře. V červnu v D.Valey bylo naměřeno i 57 st. C. Snad bude tak o 5 méně. Čím více se přibližujeme, okolí se mění v kamenitou a skalnatou poušť. Stoupáme do výšky asi 1669 m na vyhlídku „Dantes wiew“, odkud vidíme na solné jezero, vysoké hory naproti a silničku, po které dole pojedeme. Kolem nás obletuje pták – kalifornský černý sup, specializovaný na ohlodávání kostí (cit. P. W.), vracíme se zpět tou samou cestou dolů (snad máme dobré brzdy), kolem boraxových dolů až do 86 m pod hladinu moře do „Údolí smrti“. 120 mil dlouhé a 6 mil široké údolí začíná oasou s palmama - Scotys kastle postavený v r. 1924 jako hotel v podobě maurského paláce a značkou hladiny moře.

Nadýchli jsme se a jedeme pod mořskou hladinu. Teplo v klimatizovaném busku se zvyšuje. V údolí bývají často dopravní nehody, protože řidič vidí fatu morganu řeky a sjede s cesty. My ale žádnou morganu nevidíme. Nechtěla bych to šlapat byt' za zlatým pokladem jako zlatokopové v r. 1849 do jižní Kalifornie při zlaté horečce.

Prý tu roste sedmikráska jediná svého druhu a rostlina zvaná „brusný papír“. „Sandpaper“ možná uvidíme, takové rádo by zelené kopečky do rezava. Stromy, které jsou na začátku údolí a sem tam, mají podzemní části – kořeny delší než nadzemní (to je z visitor centra). Údolí smrti obklopují z jedné strany Pohřební hory, přijeli jsme k nejnižšímu bodu p. m. Bad The Pool Watter tak se jmenuje to jezero s podmořskou výškou 86 m, teploměr jsme nenašli, mohlo být tak kolem 41 st. C. Vyschlé solné jezero se zbytky slané vody (opravdu slané – organoleptická zkouška). Po focení u cedule, zpět přes celé údolí, focení u mushroom skal

(připomínaly houby) jsme zajeli k visitor centru a muzeu. Jsou zde ukázky fauny a flory, která zde je a je jí dost. Zařízení, které přenáší záznam teploty z údolí. Údolí je relativně mladé – nálezy kostí titanosaursů, tapírů, mastodontní zkamenělé otisky tlap atd.

Od musea jedeme dále, po pravé ruce máme konečně duny - Sand Dunes po levé straně míjíme odbočku k Mosaic Canyonu, který vede do Údolí smrti (podle mapy) a opět jedeme pustým krajem, kamenitou pouští a v pěkném teple. Máme před sebou asi 170 majlí, než se doplazíme k Mamutímu jezeru k M6 a k bazénu.

Stoupáme do kopců, a když už dál nemůžeme, vejš to nejde, začínáme zase prudce klesat – přejeli jsme pohoří.

Vypadá to tu jak měsíční krajina. Sjíždíme ke slanisku (snad vyschlé slané jezero, zdálky bílé, zblízka méně, se zbytky bahnitě vody. Přejíždíme opět nějaké hory – zastávka na vyhlídce s černým krkavcem – YONE

MOUNTY, předhůří Sierry Nevady (kde prý v zimě napadne až 15 m sněhu s nejvyšší horou Mount Whitney), které se po chvíli před námi objevuje, na vrcholcích se zbytky sněhu.

Cestou, pokud není osada, pumpa, škola, hospoda apod., tak začínají sem tam pastviny, dobytek, ranč.

Krajina se změnila – borovicové lesy. Asi ve 21 hod. přijíždíme k motelu M6 v Mammoth Lakes

v Kalifornii. Bazén nebude, je kosa.

13. 9. Středa

V tradiční již dobu jedem do visitor centre v M. L. – horské rekreační středisko, v zimě známé lyžařské, ještě teď na kopečkách sněh. Příjemné horské ovzduší. Spousta vejmutovek se šiškami. Všude cedule – pozor na medvědy, ukryvat jídlo.

Jedeme k jezeru Mono Lake – slané jezero pozůstatek prehistorického moře. Když bralo město LA z jezera vodu, poklesla hladina a objevily se tufové bizarní formace, vápencové či sopečné útvary vyžrané solí. Jezero míjíme, stavíme se na zpáteční cestě. Ujíždíme k městečku Bodie – Ghost town – město duchů – opuštěné zlatokopecké městečko z dob zlaté horečky v Kalifornii, položené na úpatí Sierry Nevady.

V r. 1879 začala těžba, založeno městečko, v r. 1880 bylo již 30 dolů a v městečku, kde byla velká kriminalita, 10 tisíc lidí. V r. 1882 velký boom skončil, pak přišly požáry (největší 1932) pak se ještě trochu těžilo, až do zač. II. sv. války, od 40. let zákaz a od r. 1962 zbytky městečka vyhlášeny jako historická památka, dnes ve stadiu udržovaného rozkladu.

Prohlídka townu duchů, odkud by se nemělo nic odnést, ani kamínek (staly se případy, že se potom stala nehoda)-kostelíček, některé domky s ještě zachovalým nábytkem, krámeček, saloon ap. Také hřbitov na vršku.

Teplo se zvětšuje, odjíždíme, pokud nás pustí stádo ovcí, které pomalým krokem táhne přes silnici. Vracíme se zpět k Mono Lake a v Lee Vinning je zastávka na občerstvení a pak jedeme k druhé části jezera obhlédnout zblízka tufová skaliska. Je jich tam opravdu moc a také vodních ptáků racků, sršňů a ještěrek.

Odjíždíme k Hot Creek (horký pramen, potok) opět v desertu – Geological site. Půjdeme se asi naložit do horké vody. Naložili se do horké, sirmé. Ležíce ve vodě, vidíme na zasněžených vrcholech S. N. Po vyřáčení odjíždíme do M6 se zastávkou v supermarketu Vons – nakoupili jsme zeleninu a jídlo na další den. V 18 hod. jedeme na grilovací místo do parku udělat si stejky, které jsme zakoupili den předtím. Stejky se povedly, večer taky.

14. 9. Čtvrtek

Pro změnu v 8 hod. ráno jedeme za slunného počasí kolem Mono Lake směr park Yosemite v S. Nevadě. Jedeme kaňonem vzhůru do parku, který je velký 3.080 km² a jde do výšky až 3.997 m. První státní park, který založil A. Lincoln. Yosemiteké údolí vzniklo činností ledovce. Název dostalo podle dávno vyhynulého kmene indiánů, který tu kdysi sídlil. Jsou zde 3 háje sekvojí s nejstarší sekvojí na světě Grizzly Giant (2700 let), několik vodopádů –

nejkrásnější „Nevěstin závoj“ (nepremával, došla voda). Projíždíme Yosemiteký park se zastávkami pro focení a vyhledávání medvědů, kteří se nesmí krmit, vyhledávají sami lidskou potravu, dobývají se do aut (opatření potraviny ve speciálních bednách) – nenašli.

Asi hodinu projíždíme parkem do údolí Yosemitekého, které střeží monolit o výšce 1000 m El Capitan s nejvyššími vodopády v Sev. Americe Yosemite Falls – 736 m. Projíždíme velkým pásem spálených stromů po požáru, ne letos.

Zastávka na vyhlídce s pěkným rozhledem do údolí, sjíždíme dolů několika tunely, stavíme u El Capitana a jedeme na vyhlídku Glacier Point (2199 m), odkud je nejkrásnější vyhlídka do údolí, jsou vidět vodopády Nevada, Dómy, Královská brána, a Washington tower. Pak sjedeme do údolí, jdeme se projít, dojdeme k potoku a ve spodním prádle jsme se vykoupani – voda osvěžující.

V 15,30 h. jedeme do sekvojového háje tunelem po vrstevnici hore (spodní prádlo schne na přístrojové desce).

Zastavujeme a jdeme dále pěšky. Za sekvojí gigantem (živá) jsme šli asi 3 km po cestě silně klesající a pak jsme šli ještě ke ztrouchnivělému torzu, pod kterým mohlo projet menší auto. Sekvoj – je obrovská borovice s malými šiškami, pro kterou je lesní požár požehnáním, protože zničí konkurenční stromy a jejich popel je pro ni důležitým zdrojem živin.

Po hodinové procházce odjíždíme z parku směrem na Modestu před San Francisco. Jedeme přes Groveland – stylové městečko s Yosemitekou bankou atd.

Sjíždíme z hor klikatou silničkou zaříznutou ve skále. Dole nějaká přehrada, vodní elektrárna, jezero s hausbóty.

Kalifornie se stává plochou, objevují se ranče ve stylu „Dallas“ – bílé ohrady, široká stavení, koně, stadion pro rodeo, jiný styl vesnic a městeček, široké aven., nikam nemůžeš pěšky, ani do hospody. Večer jsme přijeli do Modesty, skočili na jídlo do čínsko-amerického bufetu, opět se přejedli a s tím, že už nikdy tady do bufáče nepůjdem, jsme se odebrali do M6, kde byly mírné potíže s bydlením (tekla voda, netekla voda, jen studená voda atd.)

15. 9. Pátek

Ráno již v 7 hod. za sluníčka, nebe bez mráčku jsme odjížděli do San Franciska po té, co jsme definitivně opustili kaňony a parky. Po obou stranách dálnice na travnatých kopcích jsou, stovky větrníků (točí se, je vítr) a stáda krav, které spásají suchou trávu, takže kopečky vypadají jako sametové.

Přijíždíme k Oaklandu po čtyřproudé dálnici a už se zatahuje, teplo nic moc, kolem Down townu se samými nízkými domky a palmami.

Blížíme se k San Francisku, které má rozlohu 117 km² a 735 tisíc obyvatel, je obklopeno ze 3 stran oceánem pacifickým a rozkládá se na 43 pahorcích a je považováno za jedno z nejkrásnějších měst světa.

Přijíždíme po nájezdech, vpravo začíná velká kaluž. Po šestiproudé dálnici se suneme krokem, zaplatíme 2 dolary za vstup na bridge a teď se ještě asi 17 pruhů stahuje do 5 a vyjíždíme na Bay bridge a přejíždíme San Franciskou zátoku 2 patrovým mostem dlouhým 13,6 km. Na pravé straně mostu je vidět v dáli v mracích „Ostrov pokladů“ a ještě kapánek vlevo „Alcatraz“, ostrov s věznicí, která fungovala do r. 1965 (zkrachovala z finančních důvodů)- mimo jiné zde byl vězněn Al Capone, prý se odtud nikomu nepodařilo utéct, protože vězňové tu měli dobré bydlo (strava, kouření, teplá voda na sprchování, žádné posilování, práce), takže na útěk už neměli síly a kromě toho v moři byli hladoví žraloci. Po zkrachování už sem jezdí na prohlídku jenom turisté. V polovině mostu projíždíme tunýlkem a otevřel se pohled na Alcatraz, který je velmi blízko. Vpravo v oparu Golden bridge, sjíždíme z mostu, jedeme po Howard av., kolem musea Store po 3rd street, zabočujeme do Čínské čtvrti a chceme zaparkovat, ale jedeme stupňovitou uličkou nahoru – proti nám tramvajka a pak zase dolů – samé čínské obchody a restaurace v ulici Powell, kolem parku, kde skupinky lidí cvičí tai-chi, kolem domů ve viktoriánském stylu (je jich tam spousta), přístavem jachetek,

projíždíme čtvrtí, která není z nejchudších, po 28 a 25 av., prostě, snažíme se trefit na Golden gate bridge, který přemostuje San Franciskou zátoku 60 m nad vodou. Trefili, zaparkovali, leč neviděli, neb na něj sedla tak hustá mlha, ale to prý je často, že z mostu vidíme slabé torso. Takže práskneme do kol a jedeme po av. Park Presidio podívat se na japonskou tea zahradu v Golden state parku. Pak jedeme do centra města kolem kostelíků různých církví a stáří. Zatím už vykukuje sluníčko, snad se vylepší počasí, typické pro S. F. V čínské čtvrti v Kearny tř. pod pyramidou, kde je transamerická společnost a další hospodářské budovy jsme zaparkovali náš busek a pro zbytek dne budeme vyšlapovat po svých. Nejdříve v Chine townu (asi 20 tis. Číňanů, v S. F a okolí je jich 200 tisíc) – bylo tam i jídlo dobré, pivo prý ne - podívali jsme se do muzea Wells Fargo bank - společnost Wells Fargo – bankovní a dostavníková společnost, kde byl i původní dostavník „Concord“ 100 let starý, ukázky zlatých nugget, zlaté žíly, pomůcky k rýžování zlata, dobové fotografie a p. potom strmými uličkami (mají až 32 st. stoupání), kudy jezdí tramvajka tažená lanem a k muzeu této tramvajky, pak k rozhledně, na jejíž výstavbu přidala nějaký peníz paní Coit (z vděčnosti, zato že jí hasiči zachránili život). Až na vršku jsme nebyli, ale odevšad byla nádherná vyhlídka. Mlha opadla, takže byl i částečně vidět Zlatý most. Pak jsme se vydali hledat Lombard street, která je známá z amerických honičkových filmů, kolem pseudogotického chrámu sv. Petra a Pavla. Nejdražší a nejbohatší čtvrť S. F. – Telegraf hill.

Lombard street (na Ruském kopci) strmá, velice strmá ulička se 13 zatáčkami lemovaná květinovými záhony a projížděla jí spousta aut, snad ze sportu, jestli se jim podaří zákrutu vytočit.

Pak jsme seběhli dolů na nábřeží Fisherman's Wharf, kde bylo spousta krámků, stánků občerstvovacích, se shrimps. Bylo tam spousta vorů, na kterých hekali a strkali se tuleni, kteří se tam asi v počtu 16 nastěhovali po zemětřesení v r. 89 a během let jim tam lidé udělali přijatelné prostředí, přestaly tam jezdit lodě, tuleni se pomnožili asi na 300 kusů. Vůbec jim nevadilo, že se tam na ně kouká, žili si po svém a řvali si u toho.

Na sklonku odpoledne jsme se sešli v italské restauraci na pořádné kávu a kapucínu, potom došli k busu a chtěli se ještě podívat na Golden gate bridge, ale opět jsme ho viděli částečně v mlze, takže jsme to otočili (koukneme se na něj na pohlednici) a jeli se ubytovat za S. F. do M6 ve Fremontu a sledovali jsme zahájení OH.

16. 9. Sobota

Opět po 8 hod. jsme odjížděli, ale už jsme do třetice nezajížděli ke Zlatému mostu, protože opět byla mlha a opět bychom ho neviděli. Takže jedeme po dálnici, v Santa Cruise hledáme cestu na Monterey. Přibližujeme se pomalu k moři, zálivky s loďkami a množství čápů. Jedeme kolem polí jahod, dýní a čehosi a námezdní síly asi mexické sklízí úrodu a pracují v sobotu.

Monterey- městečko na pobřeží (asi 20 tis. obyvatel), velké rekreační středisko, kde J. Steinbeck čerpal inspiraci ke psaní. Zastávka k proběhnutí (protože tady všichni běhají pro získávání kondice). Jdeme do přístaviště jachetek a cosi se tam ráchá ve vodě, leží to na zádech a pořád se to drbe a meje a nakonec to na těch zádech usne – ona to vydra mořská. Při cestě k vodě pro čluny překážel chrápající lachtan, přijela četa lidí se sítí a s klecí, se štíty, lachtana probudila (byl nevrlý), nasunula do klece, pak do auta a převezla někam, kde by nepřekážel, třeba ke svému vraku lodi na vor, kousek od konce mola. Pacifik je klidný, amíci rybařej, sportujou a začíná být i teploučko. Odjíždíme z Monterey (město sardinek- dříve tu byla velká továrna na zpracování týchž) a chceme na „route 1“, která vede přímo po pobřeží, někde zastavili, ba se i vykoukali v Pacifiku. Pacifik Grove u Monterey – známé v USA jako motýlí město. Od října do března zde přezimují motýli druhu monarch. Před námi dlouhá cesta do Santa Barbary. Na „1“ jsme se trefili – někde tady byl prej zvolen C. Eastwood starostou. Jedeme kolem moře zprava, stády koní zleva, zátoky s chaloupkami, skalnaté pobřeží s malými plážemi.

Najednou přišly mlhy, hlavně nad mořem, „R1“ kopíruje mořské pobřeží, takže kdyby nebyly, to by bylo pokoukání. „1 „, vede do kopečka, moře někde v hloubce pod námi střídavě mlha a slunce, takže propasti nejsou vidět, pak se odklonila od moře, všude stromy, potůček, state park něčeho a zase nad mořem, mlha už není, nebe světlemodré, Pacifik tmavomodrý. „R1“ je vlastně hluboký a klikatý zářez ve skalách nad mořem přetínající sem tam kaňonky. Zastávka v tulení zátoce – uplavali – jinak se tu nachází rypouš sloní. Další vyprazdňovací zastávka v San Simeonu u Hearst Castle. Sídlo na kopci postavil novinářský magnát W. R. Hearst, 2 x kandidoval na presidenta USA, politiku opustil, když nebyl zvolen. V impozantním sídle je největší sbírka umění dovezená z Evropy. Scházela se zde umělecká smetánka (G. Grant, C. Chaplin, G. Garbo a další). Podle života W. R. H volně zpracoval a natočil v r. 1941 Orson Wells kontroverzní film Občan Kane. Po kratoučkové prohlídce visitor centra – na kastl jezdí bus s průvodcem a je to několik okruhů po 3 hodinách (Japonci se tam vyřídili), jsme odjeli ještě kousek po „R1“, asi 120 majlí do Santa Barbary, kolem avokádových plantáží, golfových hřišť, usedlostí k San Luis Obispo – univerzitní městečko s technickou universitou, vjíždíme na dálnici 101, míjíme letoviště Pismo state Beach, Grover Beach, moře už necháváme stranou, na Santa Mariu, ranče, ohrady, koně. „101 je už zase u moře vpravo kolem dálnice vedou koleje, břehy jsou nízké, žádné skály, asi bude koupačka. Za 5 dol. jsme sjeli přímo k moři. Vykoupali jsme se v Pacifiku, prošli se (na pláži je spousta grilů) a jedeme k Santa Barbaře – letoviště a bydlení V.I.P. (mimo jiné ranč tu mají Nancy s Reaganem, M. Jackson a další). Zastavili jsme a prošli hlavní třídu, viděli průvod kabrioletů z doby „Velkého Gatsbyho“. Poté jsme odjeli asi 10 mil za S. B. do Carpinterie k M6, kde jsme měli dobré bydlení s bazénem, ve kterém bylo noční koupání.

17. 9. Neděle

V 8 hod. odjíždíme po „101“ za podzimy 81 mil do LA, odklonili jsme se od moře, mlha přestala, jedeme mezi kopečky na předměstí Los Angeles – 4 miliony obyvatel a dalších 14 milionů v celé oblasti LA. Město je tvořeno uskupením několika přímořských měst, které leží na ploše o průměru 120 km.

Projíždíme nechudou čtvrtí Beverly Hills – honosné, ale ne vysoké vily skryté za plotem z vysoké zeleně, chceme se podívat na hřbitov, kde je pochovaná M. Monroe, našli, vyfotili. Malá, osahaná deska na zdi 1926 – 1962 a kytička. Pak hrobka famílie Hammer, což byl magnát a znal se s Leninem. Po revoluci odvezl z Ruska velké množství uměleckých památek. Jedeme do centra B. H. na nejelegantnější nákupní třídu LA, RODEO DRIVE, kde jsou poslední hity módy, prošli jsme ji, okoukli a vybrali si modýlky, cestou jsme se zastavili na trhu s ovocem a zeleninou – ochutnávky. Pak ještě zajedeme k hotelu Beverly Hills, jestli bychom tu nenašli ubytování. Nenašli. Dále jedeme po Sunset bulváru a zabočíme na HOLLYWOOD a jedeme dolů k Čínskému divadlu a chodníku slávy. Zaparkovali jsme a dále pěšky po chodníku slávy, který je po obou stranách ulice a je na něm přes 2500 měděných desek známých osobností k Chinese theatru – kino, ve kterém bylo uvedeno nejvíce filmových premiér a před ním je chodník slávy a na něm obtisknuty horní a dolní tlapky slavných osob s podpisem (prý to zavedli M. Pickforová a D. Fairbanks, když tam kdysi omylem šlápli do čerstvého betonu).

Po 14 hod. končíme s Hollywoodem (zatím) a pojedeme se asi vykoupat, protože je vedro jako v „údolí“.

Není to tak jednoduché, ale přeci – Venice beach, parkoviště, jdeme na pláž a najednou hustá mlha, slunce nevidět. Jdem do plavek a do moře, vlny si s námi pohazují, moře je přiměřeně studeně teplé. Po 5. hod. se vracíme, mlha opadla, je zase slunce a teplo (to je snad schválně). Jedeme do Down town, na kopečku vlevo je nápis Hollywood s bílými písmeny 17 m velkými. V centru – hospodářské budovy, Staples center – hokejový stadion, kde trénují i 3 naši, pak China town vlevo a vpravo little Tokyo. Jedeme po Broadway kolem Times Mirror, Banka of America. Zaparkujeme a jedeme po Broadway pěšky. Najednou se změnil ráz ulic,

jsme u barevných. Není radno člověku chodit tu sám, zvláště ne večer. Dole obchody se „značkovým“ zbožím, nahoře vytunelováno. Stmívá se, takže raději sednem do busku a ujíždíme na sever LA do Sylmaru k M6, kde strávíme 2 poslední noci před odletem domů, večer koupání ve vyhřátém bazénu.

18. 9. Pondělí

Zase po 8 hod. výjezd do Hollywoodských ateliérů za bezoblačného nebe a sluníčka, vjeli jsme do ateliérů, zaplatili 38 doláčů a už jsme byli v tom. Sedli jsme do otevřeného busu a projížděli filmové ateliéry. Cestou na nás čekala různá překvapení jako např. propadající se dřevěný most – my na něm, propadající se cesta v řece-my na ní, v řece obrovská velryba chrlící na nás vodu. Projížděli jsme různými studií, kde bylo např. zemětřesení, potopa, King Kong na nás těsně dýchá; uličkami kaširovaných domků z filmu Psycho, různých westernů apod. Projeli jsme a zavřela se za námi skála a jeskyně z „Mumie“. Po konci projížďky jsme sjeli po schodech k 1. šou – Jurský park (horská dráha s pláštěnkami, pak E. T. šou, kde jsme projížděli jeskyněmi prostorem na kolech, pak „Oheň“ – ve skladu vybuchovalo a hořelo, „Vodní svět“ šou s piráty a s vodou, „Western“ šou – střílení a pak „terminátor s A. Schwarzenegerem v hl. roli (súper), kdy se s námi pohybovaly i lavice (v brýlích HD). Prostě, vše takový zábavní park Juldy Fuldy. Domky a ulice z různých měst a filmů (Baker str. – v okně Sh. Holmes apod.)

Užili jsme si zase jako děti, v 15 h. odjezd z ateliérů po Broadway do čtvrti Santa Monica a každý se rozešel po svém – pěší zóna, pláž, molo (prý je tam někde hospoda s kolotočem, který hrál ve filmu „Podraz“) – koupání nebylo, neb počasí na to nebylo. Pak ještě Albertsons – market pro večeri a snídani a pak do M6, do plavek a do vyhřívání bazénu, tentokrát obzvláště teplého a pak balení do úplného zamčení kufru (žádné zavázání igelitového pytlíku jako první dny).

19. 9. Úterý

Po hromadném focení a umístění kufrů na střeše jedeme opět po dálnici k centru. Po levé straně hotel Hilton a nad ním ateliéry. Opět podyma. Zajeli jsme na místo- Španělské El pueblo-, kde v r. 1781 Španělé založili LA. Dnes je zde mexicko-španělský trh, který nás také zaujal, a prožili jsme tu hezkou chvíli.

Jedeme na Long Beach, kde kotví větší loď, než byla Titanic (1020 stop=320 m) a to Queen Mary, je zde dnes hotel a turistická atrakce. Vedle kotví ruská ponorka, kterou Amerika dostala darem od Ruska po pádu železné opony.

Asi v půl dvanácté odjíždíme někam k bufáci, kde se nacpeme, abychom vydrželi let s British Airways. Bufáč se našel – americký – přejedli jsme se. A pak jsme navštívili supermarket, vše za 0,99 dolaru. Tam toho bylo, tolik zbytečností. Pak jsme odjeli na protější vršek, abychom viděli nápis Hollywood – viděli. Dorazili jsme ke Griffithově hvězdárně, zašli dovnitř – pracující seismograf, různé astronom. zajímavosti. V parku je zoologická zahrada, různá muzea, ale už nemáme čas. Pak už to směřujeme na letiště, je na pobřeží a čím blíže, tím více podymy nebo smogu? Před šestou se blížíme k letišti, ještě někde bude převlíkačka do cestovního a pak čau Radku a adieu Ameriko!

Doplňky: Najezdili jsme asi 3.500 majlí, což je asi 5.600 km.

Spousta pracujících mladých z ČR.

Vyblejskané trucky.

Zvířata v parcích – nebojí se lidí, nesmějí se krmit.

Za celou dobu v Yosemite ani jeden medvěd- jsou tu vůbec?

Největší přejídačka – čínsko-americký bufet.

Ztráta komplexu méněcennosti - Amíci jsou tlustí (přetloustlí); tlustí prý budou chráněnou menšinou jako barevní.

Američanům a Japoncům stačí málo, aby se bavili, a velice dobře spolupracují.

Las Vegas – snůška zkýčovatělých dominant a budov, které ve svém prostředí vypadají normálně.

Nedá se přes noc v LV zbohatnout, když sázíš jen desetníky.

Všechno je tu velké, prostě americké.